

ဝန်ခင်း
Read on the move

စင်းငြိမ်း
စီစဉ်တည်းဖြတ်သည်။

ရွှေနေ

ရွှေအမြုတေဝတ္ထုတို (၆၆) ပုဒ်စုစည်းမှု

စီစဉ်သူရဲ့ အမှာစကား

ကျွန်တော်က ၁၉၄၆ ခုနှစ် မေလ ၂၈ ရက်နေ့မှာ မွေးဖွားခဲ့တော့ ၂၀၀၆ ခုနှစ် မေလ ၂၈ ရက်နေ့မှာ အသက် ၆၀ တိတိပြည့်ပါတယ်။ ဒီနေ့ခေတ် လူသက်တမ်းနဲ့ တွက်မယ်ဆိုရင် နောက်ထပ် ၁၀ နှစ်အပြင် ပိုနေရဖို့ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အသက်ရှင်နေစဉ်အတွင်းမှာ ကျွန်တော် တည်းဖြတ်ခဲ့တဲ့ ရွှေအမြုတေ မဂ္ဂဇင်းအနေနဲ့ စာပေဆုတစ်ခု တည်ထောင်မယ်ဆိုပြီး ရွှေအမြုတေ စာပေဆုကို တည်ထောင်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ ရွှေအမြုတေ အဟောင်းများထဲက ဒီနေ့ခေတ် လူငယ်တွေ မဖတ်ရသေးတဲ့ စာရေးဆရာများရဲ့ ဝတ္ထုကောင်းများကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်မွေးလဖြစ်တဲ့ မေလမှာ ထုတ်ဝေဖို့ စိတ်ကူးရခဲ့ပါတယ်။ ဒီစိတ်ကူးကို ကံကောင်းတရားရည် စာပေတိုက်က ပံ့ပိုးကူညီတာကြောင့် အမှတ်တရ ရွှေ ဆိုပြီး တစ်နှစ်တစ်အုပ် ထုတ်ဝေခဲ့တာ ဒီနှစ်မှာ အသက် ၆၆ နှစ်ပြည့်မှာဖြစ်တဲ့အတွက် ဝတ္ထုတို ၆၆ ပုဒ်ကို ရွေးချယ်ပေးခဲ့ပါတယ်။

အမှတ်တရ ရွှေ ၆၀ ကစပြီး စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို တစ်ပုဒ်သာ ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့တာဖြစ်လို့ အခု အမှတ်တရ ရွှေ ၆၆ မှာ စာရေးဆရာ ၆၆ ယောက်တို့ရဲ့ ဝတ္ထုတိုများ ပါဝင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ ၆၆ ယောက်မှာ တော်တော်များများက စာပေလောကကို စွန့်ခွာသွားကြပြီး စွဲစွဲမြဲမြဲ ကျန်ရစ်သူတချို့သာ ရှိပါတော့တယ်။ ဝတ္ထုဟောင်းတွေ ပြန်ဖတ်ရင်း တစ်ခဲစီခဲစီ ကြည်နူးမိပေမယ့် အဲဒီဆရာတွေ စာရေးတော့တာကိုတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်။

ရသစာပေ ရွှေခေတ်လို့ ကြွေးကြော်ခဲ့ကြဖူးပေမယ့် ဒီနေ့ခေတ်က သတင်း ခေတ်ဖြစ်နေတာကြောင့် ရသစာပေရေးကြတဲ့ စာရေးဆရာများ တဖြည်းဖြည်း လျော့ ပါးလာခြင်းကို နားလည်ပေးရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

ရသစာပေဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ် ဖြစ်ပါတယ်။
စာပေလောကမှာ သတင်းများချည်း လွှမ်းမိုးသွား ပြီး ရသစာပေ
ကွယ်ပျောက်သွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ရသစာပေဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုပါ။
ရသစာပေ ကွယ်ပျောက်သွားတဲ့နေ့ဟာ ကျွန်တော်တို့ယဉ်ကျေးမှု
ကွယ်ပျောက်သွားတဲ့နေ့ပါပဲ။ ကျွန်တော် ခွန်အားရှိသလောက် ရသစာပေ ရှင်သန်
ရေးကို ပံ့ပိုးတဲ့အနေနဲ့ ရွှေ့အမြဲတေစာပေဆုပေးပွဲ များကို ကျင်းပသွားမှာ ဖြစ်သလို
နှစ်စဉ်ဝတ္ထုတို စုစည်းမှုများကိုလည်း ထုတ်ဝေသွားဖို့ ကြိုးပမ်းသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှုမှာ ပါဝင်ပေမယ့် အခုစာမရေးတော့တဲ့
စာရေးဆရာများ သူတို့ဝတ္ထုကို ပြန်ဖတ်ရတဲ့အခါမှာ စာရေးချင်စိတ်
ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာကြပြီး ရွှေ့အမြဲတေ သို့ စာမူတွေ ပေးပို့လာကြတာတွေ
တွေ့ရတော့ ကျွန်တော့်ကြိုးပမ်းမှု အထိုက်အလျောက် အောင်မြင်တယ်လို့
ယုံကြည်မိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနှစ်မှာ လည်း အရင်နှစ်များက
ပါဝင်ခွင့်မကြုံသေးတဲ့ စာရေးဆရာ တချို့ရဲ့ ဝတ္ထုတိုများ ကို ဖတ်ခွင့်ရကြတဲ့အခါ
ဆရာတို့ကိုယ်တိုင် စာပေလိပ်ပြာများ ပြန်လည်နိုးထလာ နိုင်ပါစေလို့
ဆန္ဒပြုမိပါတယ်။

လေးစားစွာဖြင့်
ဝင်းငြိမ်း

*

မျက်မှန်

ဘကြီးသိန်းကလည်း ကျုပ်အတွက်မို့

သူ ဘယ်လိုကြိုးစားပမ်းစား အပင်ပန်းခံ

အချိန်ကုန်ခံပြီး ဝယ်ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြတယ်

ကျုပ်မှာလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်းတွေ

အထပ်ထပ် ပြောရပြန်တာပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပေတာပဲ

ကျုပ်အတွက် သူ လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့တာက သေသေသပ်သပ်နဲ့

ကွက်တိစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်နေခဲ့တယ် မဟုတ်လား

*

'ဟော အတော်ပဲ။ မောင်ချူးလား။ တို့ ဒီမှာ ဘယ်နှယောက်လဲ။

မောင်သန်းပါနဲ့ နေပါဦး။ အင်း အားလုံးခြောက်ယောက်။ ပေးလိုက်ပိုက်ဆံ။ လက်
ဖက်ရည်ဖိုး။ မောင်ရင်မှာလိုက်တဲ့ မျက်မှန်ဝယ်ခဲ့ပြီ'

ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ကျုပ်မျက်စိ အဝေးမှုန် မှန်နေတာကြာပြီ။ ဒီတုန်းက

မိုးတွင်းမှာ မျက်မှန်ဝယ်မရလို့ မန္တလေးက ဝယ်ခဲ့ဖို့ ဘကြီးသိန်းဆီ မှာလိုက်တာ
လေ။ ကျုပ်ဘကြီးသိန်းဆီက မျက်မှန်ကိုယူပြီး တပ်ကြည့်လိုက်တော့ ဆိုက်က
အတော်ပဲ။ အံ့ကိုကျလို့။ အိမ်ပြင် ခပ်ဝေးဝေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း

အရင်က ဝါးဝါးနေတဲ့အမြင်ဟာ တစ်ခါတည်းကို ကြည်လင်သွားတာပဲ။

'ဘကြီးသိန်း၊ ကျွန်တော် ပေးလိုက်တဲ့ ငွေတစ်ရာနဲ့ လောက်ရဲ့လား။
စိုက်ခဲ့ရသေးလား။ မျက်မှန်ကတော့ သိပ်ကောင်းတာပဲဗျာ။ ဘကြီးသိန်းကို ကျေး
ဇူးတင်လိုက်တာ'

'သိတယ်၊ သိတယ်။ မင်းပေးလိုက်တဲ့ ဒီဂရီနဲ့ မလွဲရအောင် ငါ သေ
သေချာချာ ဂရုစိုက်ပါတယ်ကွာ။ ငါ့ကိုယ်တိုင် မျက်မှန်ဘုရင် ကိုချစ်ဆီမှာ အခေါက်
ခေါက်အခါခါသွားပြီး စိတ်ကြိုက်ရွေး၊ စိတ်ကြိုက်ဆစ်ပြီး လုပ်ခဲ့တာကွ။ ရှစ် ဆယ်ပဲ
ကျပါတယ်။ အေးကျန်တဲ့ ငွေနှစ်ဆယ်တော့ မေ့လိုက်တော့။ ငါ သုံးပစ် လိုက်ပြီ'

'ရပါတယ် ဘကြီးသိန်းရာ။ ဟေ့ မောင်သန်း၊ ရော့ ပိုက်ဆံ လက်
ဖက်ရည် သွားဝယ်ကွာ'

ကျုပ် ဘကြီးသိန်းကို တကယ်ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ။ မျက်မှန်နဲ့ ကျုပ်
မျက်လုံးနဲ့က တကယ့်ကွက်တိပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရတာ တကယ့်ကို ခုမှ
အားရပါးရ ပြန်ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဘကြီးသိန်းကတော့ တစ်ဖွဲ့လုံးကို
ဒီမျက်မှန်ရအောင် သူ ဘယ်လို ဘယ်လို အပင်ပန်းခံပြီး သွားခဲ့လာခဲ့ပြောခဲ့ဆိုခဲ့
ရတဲ့အကြောင်း အကြီးအကျယ်ရှင်းပြနေပါတယ်။ ကျုပ်လည်း ဘကြီးသိန်းကို
ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ သိပ်ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း
အလွန်လည်း အားနာရပါကြောင်း ပြောပြပါတယ်ဗျာ။

အဲဒါက ဘကြီးသိန်း ရောက်တဲ့နေ့က အဖြစ်။ နောက်နေ့ကျတော့
ဒေါ်လှမယ်တို့ အလှူမှာ ဘကြီးသိန်းနဲ့ ပြန်ဆုံတယ်။ ကျုပ်ကလည်း သူဝယ်လာ တဲ့
မျက်မှန်နဲ့ စတိုင်ကို ကျလို့ပေါ့။ အလှူလာတဲ့ ဧည့်သည်တွေကလည်း အတော် ကို
စည်သဗျ။ ဘကြီးသိန်းက ကျုပ်ကိုလည်းမြင်ရော ဝမ်းသာအားရလှမ်းခေါ်ပြီး ကျုပ်
မျက်မှန်ကို ခဏချွတ်ခိုင်းပြီး သူ့ဘေးမှာ ဝိုင်းနေတဲ့သူတွေကို ပြတယ်။
အားလုံးကလည်း မျက်မှန်ကောင်းကြောင်း၊ ပုံသွက်ကြောင်း၊ မှန်သားလည်း

အကောင်းစား ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြတယ်။ ဘကြီးသိန်းကလည်း ကျုပ်အတွက်မို့ သူ
ဘယ်လို ကြိုးစားပမ်းစား အပင်ပန်းခံ၊ အချိန်ကုန်ခံပြီး ဝယ်ခဲ့ရကြောင်း
ပြောပြတယ်။ ကျုပ်မှာလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်းတွေ အထပ်ထပ် ပြောရပြန်တာ
ပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပေတာပဲ။ ကျုပ်အတွက် သူ လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့တာက
သေသေသပ်သပ်နဲ့ ကွက်တိစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်နေခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒါကို
ဘကြီးသိန်းက ဂုဏ်ယူလို့ မဆုံးဘဲ ခင်ဗျ။

အဲဒီ ညနေက မန္တလေးက ဧည့်သည်နှစ်ယောက်နဲ့အတူ ဘကြီးသိန်း
ကျုပ် အိမ်ရောက်လာတယ်။ ညနေစာ ကျုပ်ဆီမှာ စားမယ်တဲ့။ ဒါလေးများ
အဆန်းလား။ ရတယ်။ သိပ်ရတာ ပေါ့။ ချက်ချင်းပဲ ကျုပ် ဆိုင်ဟင်း ဆိုင်ထမင်း တွေ
မှာပြီး စီစဉ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကိုက်ကလေးလို ရမ်တစ်ပုလင်း
လောက်ရရင် သိပ်ကောင်းမယ်လို့ ဘကြီးသိန်းက ပြောတယ်။ ရတယ်။ ရပါတယ်။
အားလုံးပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့။ ကျုပ် ချက်ချင်းပဲ ပြေးအဝယ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။
အမြည်းတောင် ထပ်ဝယ်လိုက်သေး။ ရေခဲ၊ ဆော်ဒါလည်း အပြည့်အစုံ။ ဒါပေမဲ့
သောက်ခါနီး စားခါနီး ကျမှ ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုအောင့်သွားတယ်။

'ကဲ ကိုယ့်လူတို့ ချကြ။ ဘာမှ အားမနာနဲ့။ မောင်ချူးဆိုတာက ကျုပ်နဲ့
သိပ်ရင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီတစ်ခေါက် သူ့အတွက် ကျုပ်က မျက်မှန်တစ်လက်
ဝယ်ခဲ့ရတာ ဗျ။ ဒီမျက်မှန်မရှိရင် ဒီလူက အကန်းပဲ။ ဘာမှ ကောင်းကောင်းမြင်ရ
တာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကားတိုက်ခံရမလား၊ စက်ဘီးတိုက်ခံရမလားနဲ့
တထိတ်ထိတ် နေခဲ့ရတာ ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မောင်ချူး'

ကဲကြည့်၊ လုပ်လာပြန်ပြီ။ ကျုပ် သူ့ကို ထမင်းကျွေးတယ်ဆိုတာက
ကျုပ်တို့ မိုးတွင်းသားတွေရဲ့ စေတနာစရိုက်ဗျ။ ဒီလိုပဲ ကျုပ်တို့ဆီက ဖော်ရွေကြ
ပါတယ်။ သူလည်းအသိပါဗျာ။ ခုတော့ မျက်မှန်ဝယ်ပေးလို့ပဲ ကျွေးရသလိုလို၊
မှန်တာပြောရရင် ကျုပ်ကနည်းနည်းတော့ အောင့်တယ်ဗျ။

အဲဒီ နောက်မှာ အရက်သောက်ရင်းနဲ့ ဒီမျက်မှန်ကို သူဘယ်လို ဘယ်လို

ခက်ခက်ခဲခဲ ဝယ်ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြန်ရောဗျား။ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ကလည်း မန္တလေးသားတွေပဲဗျ။ ဘကြီးသိန်းကို ထောက်ခံကြတယ်။ မန္တလေးမှာကို ခုတလော မျက်မှန်ရှားကြောင်း၊ ဝယ်ရခက်ကြောင်း၊ ဈေးကြီးနေကြောင်း၊ ကျုပ်အနေနဲ့ အရတော်ကြောင်း၊ ကံကောင်းကြောင်းပေါ့ဗျာ။ လုပ်ကြတာလေ၊ ကျုပ်ကလည်း အိမ်သည် မဟုတ်လား။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ မပြီးချင်ဘဲလည်း ပြီးထားရ၊ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းတွေလည်း ထပ်ပြောရနဲ့ စိတ်မပါဘဲ လုပ်နေရတယ်ဗျာ။ ကျုပ် ဒုက္ခကို ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြည့်ရင် သိပါတယ်။

နောက်နေ့ အဖြစ်ကတော့ ပိုဆိုးတယ်ဗျို့။ ကျုပ်က လက်စွပ်ကလေး တစ်ကွင်းရောင်းဖို့ ပွဲစားနဲ့ ထည့်လိုက်တာ။ ပေးတဲ့လူက ခုနစ်ထောင် ပေးတယ် တဲ့ဗျာ။ အဲဒါကို ဘကြီးသိန်းက သူ ကြိုက်တယ်ဆိုပြီး ခြောက်ထောင်နဲ့ ဖြတ်ယူ လိုက်သတဲ့။ ပွဲစားက ကျုပ်သဘောကို ပြန်မေးပါဦးမယ် ပြောတော့ ပြောနေစရာ မလိုပါဘူးတဲ့။ မောင်ချူးကို ပိုင်ပါတယ်တဲ့။ ဒီတစ်ခေါက် မောင်ချူးအတွက် မျက်မှန်ဝယ်ခဲ့လို့ မောင်ချူးက သူ့ကို ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်ရမှန်းတောင် မသိအောင် ဖြစ်နေတာတဲ့။ ကဲ...။

ထားတော့။ ကျုပ်က အဲဒီ လက်စွပ်ကို လေးထောင်နဲ့ ဝယ်ထားတာပါ။ ခြောက်ထောင်ဆိုလည်း သူ ကြိုက်တယ်ဆိုရင် သူ့အတွက်ဆိုရင် ဖြစ်ပါသေးတယ်။ ခုတော့ ပစ္စည်းကို မန္တလေးရောက်အောင်တောင် မစောင့်ဘူး။ မိုးညှင်းမှာတင် ရှစ်ထောင်နဲ့ ပြန်ရောင်းလိုက်သတဲ့ဗျား။ ကဲ ကောင်းကြရော။

အဖိတ်နေ့ကတော့ ဈေးထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဘကြီးသိန်းနဲ့ ကျောက်ပွဲစားတစ်သိုက် ထိုင်နေကြတာမြင်လို့ ကပ္ပာကယာ ဈေးမြောက်ဘက် က ပတ်ပြီးလစ်ခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်ကို မြင်သွားရင် သိတယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်လွတ် လိမ့်မလဲ။ ဒီမျက်မှန် အကြောင်းပြောဦးမယ်။ ကျုပ်က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြော ရဦးမယ်။ သူ့ကို မပြောနဲ့။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်တောင် နားကြားပြင်း ကတ်တယ် ဗျာ။

ကျုပ် ရှောင်ပါတယ်။ ဘကြီးသိန်းနဲ့ မတွေ့အောင် အလွန် သတိထား

ပါတယ်။ ကျောက်ပွဲစားပီပီ သူက တစ်မြို့လုံး လျှောက်သွားနေတာဗျ။ ကျုပ် လည်း မြို့ပတ်ပြေးနေရတာ ပဲ။

ဒါပေမဲ့ သတင်းတွေကို ကြားနေရတယ်ဗျာ။ ရောက်လေရာရာမှာ သူ ကျုပ်အတွက် မျက်မှန်ဝယ်လာလို့ ကျုပ်က သူ့ကို အလွန်ကျေးဇူးတင်နေတဲ့ အကြောင်း၊ ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေတဲ့အကြောင်း။ တကယ်တမ်း တွေးကြည့်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်အသက်ကို ကယ်ထားတယ်လို့တောင် ပြောနိုင်ကြောင်း၊ သူသာ မျက်မှန်ဝယ်မလာရင် ကျုပ်ဟာ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ကားတိုက်ခံရ မယ့် အကန်းဖြစ်ကြောင်း စုံလို့ပါပဲဗျာ။ ကျုပ် မျက်စိမှန်တာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူ သိကြားမင်းလောက်ဖြစ်အောင် ပြောပြောနေတာကတော့ လွန်လာပြီ ဗျာ။

နောက် ခံပြင်းတဲ့ကိစ္စက ကျုပ် စောစောက ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ သူ ပြောတဲ့ စကားလေ။ သူ့ကို ကျုပ်က ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်ရမလဲလို့ စဉ်းစား နေတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စလေ။ ဘယ်လိုလဲဗျာ။ ဒီမျက်မှန် ဝယ်လာတဲ့ ကိစ္စကို ကျုပ်က စပယ်ရှယ် ကျေးဇူးဆပ်ရဦးမတဲ့လား။ ကျုပ် သူပြောလို့ ကျွေးလည်း ကျွေးပြီး ပါပြီ။ ဒီမျက်မှန်အတွက်နဲ့ သူ့ကိုပဲ ကျုပ်က တစ်သက်လုံး ကျေးဇူးဆပ်နေရတော့ မလိုလို။ သူ အလကား ဝယ်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူးဗျ။ မျက်မှန်ဖိုးကို ကျုပ်က လုံလုံလောက်လောက် ပေးလိုက်တာပါ။ ပိုတဲ့နှစ်ဆယ်တောင် သူ သုံးပစ်လိုက် သေးတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ် သူတစ်ပါးကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ မနှမြောပါဘူး။ မတွန့်တိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာကတော့ လွန်ပြီဗျာ။ ဟိုနေရာလည်း ဒီမျက်မှန် အကြောင်း၊ ဒီနေရာလည်း ဒီမျက်မှန်အကြောင်း၊ လူစုမိတိုင်း ဒီအကြောင်း ပြော ပြောပြသတဲ့ဗျာ။ နေရာတကာမှာ ကျုပ် ကြားကြားနေရတယ်။

ကုန်ကုန်ပြောမယ်။ ကျုပ် အိပ်မက်ထဲမှာတောင် အများရှေ့မှာ ကျုပ် မျက်မှန်ကို ချွတ်ခိုင်းပြီး သူ ဝယ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောတယ်ဗျာ။ ကျုပ် အိပ်မက်က လန့်နိုးတယ်။ ဇောချွေးတွေများတောင် ပြန်တယ်။

အဲဒီ နေ့ကတော့ ဘူတာရုံက ပြန်လာတဲ့ ကျုပ်တူ သောင်းရွှေက ကျုပ်ကို တကူးတက ဝင်ပြောတယ်။

'လေးချူး ဒီနေ့ ရထားနဲ့ ဘကြီးသိန်း မိတ်ဆွေခြောက်ယောက် ပါလာတယ်။ တစ်လမ်းလုံး သောက်လာကြတယ်နဲ့ တူတယ်။ ဘူတာရုံမှာ ဘကြီးသိန်း လာကြိုတော့ ဆူညံနေတာပဲ။ အဲဒါ ဘကြီးသိန်းက ပြောနေတယ်။ တည်းခိုစရာ အခက်အခဲ ရှိနေရင် ပြောတဲ့။ သူ့အဖွဲ့ မောင်ချူး ဆိုတာရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီ မှာ တည်းနိုင်အောင် လိုက်ပြောပေးမယ်တဲ့။ သူလည်း အိမ်ပြောင်းပြီး လိုက်တည်း မယ်ဆိုပဲ။ ဟိုလူတွေက အင်တင်တင်လုပ်နေတာကို ဘကြီးသိန်းက အားနာစရာ မလိုဘူးတဲ့။ မောင်ချူးဆိုတာက သူ့ကျေးဇူး အများကြီးရှိတယ်'တဲ့။

'အေး ကိစ္စမရှိဘူး လာကြပါစေကွာ'

ကျုပ်အတွက် အန္တရာယ်ရှိလို့ လာပြောရှာတဲ့ သောင်းရွှေတောင် အတော် အံ့ဩသွားတယ်။ ပြီးတော့ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ ရထားဆိုက်ပြီးတော့ နှစ်နာရီလောက်ကြာတယ်။ ဘကြီးသိန်းတို့ ပေါ်မလာကြဘူး။ နောက်မှ သိရတာ ပါ။ အရက်ဆိုင်မှာ ဝင်သောက်နေကြတာတဲ့။ ဘယ်လောက် ကြည်ညိုစရာကောင်း တဲ့ လူတွေလဲ။

ညနေ လေးနာရီလောက်ကျမှ ဘကြီးသိန်းနဲ့ ဧည့်သည်ခြောက်ယောက် ကျုပ် အိမ်ရှေ့ကို ရောက်လာကြတယ်။ အတော် မူးနေကြပြီ။ ကျုပ်ကတော့ အိမ်ရှေ့က ထွက်စောင့်နေတာပါ။ ကျုပ်နဲ့ ဘကြီးသိန်း မျက်နှာချင်းလည်း ဆိုင်မိရော ကျုပ် သူ ဝယ်လာတဲ့ မျက်မှန်တပ်ထားရာက ချွတ်ပြီး မြေကြီးပေါ်ချပြီး ဖနောင့်နဲ့ လေးချက်လောက် ပေါက်လိုက်တယ်။ ဘကြီးသိန်းတို့အဖွဲ့ ကြက်သေသေနေကြတယ်။

'ကဲ ဘကြီးသိန်း တွေ့ပြီ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကို မျက်မှန် ဝယ်ခိုင်းမိတဲ့ အတွက် ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်။ နောက်လည်း ဘယ်တော့မှ ဘာမှ အဝယ်

မခိုင်းဝံ့တော့ပါဘူး။ ကျုပ်အိမ်လည်း ဘယ်တော့မှ မလာပါနဲ့တော့ ဒါပါပဲ'

ကျုပ်စိတ်ကို ချုပ်ပြီး ဒါလောက်ပဲ ပြောပါတယ်။ စကားလည်းဆုံးရော အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ပြီး တံခါးပိတ်ထားလိုက်ပါတယ်။

ဘကြီးသိန်းတို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဘာတွေ ပြောကြမှန်း မသိဘူး။ ပြောကြပြီး ကျုပ် အိမ်ရှေ့က ထွက်သွားကြတယ်။

အဲဒါ ကျုပ်နဲ့ ဘကြီးသိန်းရဲ့ နောက်ဆုံးဆက်ဆံရေးပါပဲ။ ဒါတောင် မန္တလေး ပြန်ရောက်တော့ ပြောနေသေးသတဲ့။

'ဗျာ မိုးညှင်းက မောင်ချူး ဆိုတဲ့လူ အတော်ဆိုးတယ်။ သူ့အတွက် စေတနာနဲ့ ဝယ်ပေးတဲ့ မျက်မှန်ကို သူနဲ့လည်း ကိုက်ရဲ့သားနဲ့ ဘာစိတ်ပေါက် သွားတယ် မသိဘူး၊ ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်တယ်။ ဒီလူ ရူးသွားပြီထင်တယ်'တဲ့။

တကယ် တရားရဖို့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ။

ဝင်းဇေ

အမှတ် ၂၊ ဩဂုတ်လ၊ ၁၉၈၉ ခုနှစ်

ရွှေအမြို့တေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

*

တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့်

'မေမေ့သမီးဟာ

သိပ်လှရမယ်၊ သိပ်မြင့်မားရမယ်

သိပ်ဖြူစင်ရမယ်၊ သိပ်နူးညံ့ရမယ်

သိပ်ပျော့ပျောင်းရမယ်

ဒါကြောင့် မေမေ့ကိုယ်တိုင်

နှင်းလို့ နာမည်ရွေးခဲ့တာ'တဲ့

*

(၁)

မေမေ့မျက်လုံးညိုတွေ။ သူ့မျက်လုံးနက်နက်တွေ။ ရင်ကို တစ်စုံတစ်ရာ
သော ကြိုးတစ်စက ရစ်ပတ်ကာ သိမ့်သိမ့်ခါအောင် ဆွဲငင်သည်။ အမြင်တွေ
ဝေဝါးလာတော့ မျက်ရည်လည်မိပြန်တာကို သတိရသည်။ ချစ်ခြင်းဟာ မျက်ရည် ကို
ဖြစ်စေသလား။ ဒါပေမဲ့ မေမေ့ကို ချစ်ရတာ ကတော့ဖြင့် မျက်ရည်ကို မဖြစ်စေ
ပါဘူးနော်။ မေမေ့ပြောတဲ့ 'နှင်းကလေးအတွက် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်
ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းဆိုတာ ပူလောင်မှာပါ'ဆိုတာကိုပဲ နှင်း လက်ခံရမလား။
မဖြစ်ပါဘူးရှင်။ နှင်းကလေးက မေမေ့ကို ချစ်တယ်။ နှင်း တစ်ယောက်တည်းပဲ

နေပါရစေတော့။ မေမေ့ဘဝထဲမှာ နှင်းကလေးတစ်ယောက်တည်းပေါ့။ ခန္ဓာကိုယ်
မှာ လေးလံ၍ လာသည်။ အတွေးတစ်စကပင် နှင်းကို ပင်ပန်းစေသည်။ ဒါဆို သူ့ကို
မေ့ပျောက်ပစ်ရမည်ပေါ့။ လက်ဖဝါးတွင် ချွေးစေးတို့ဖြင့် သိပ်သည်။ သည်တစ်
ကြိမ်မှာရော ဟိုအရင် အကြိမ်များစွာကလိုပဲ နှင်း အောင်မြင်ပါ့မလားဟု တွေး
စဉ်မှာပင် ပင့်သက်ကို ချမိသည်။ သိပ်မောစရာကောင်းတာပဲ မေမေဟု ဖွင့်ဟမြည်
တမ်းမိစဉ်မှာတော့ နှင်းရဲ့ကိုးစားရာဟာ မေမေပဲဟု ခိုင်မာယုံကြည်မိတော့သည်။

*

(၂)

သူက အမြဲတမ်းတော့ လိုက်ကြည့်နေတာပဲ မေမေ။ ဘာစကားမှ
မပြောဘူး။ နှင်းကလေးကတော့ ရင်တွေတုန်လာရော။ ဟင် မေမေကလည်း၊
ရှက်စရာ။ ချစ်တယ်ဆိုတာ နှင်းကလေးမှ မသိတာ 'မေမေက ပြုံးနေသည်။
စီးကရက်မီးခိုး ငွေ့တွေကြားမှာ နှင်း အင်မတန်သဘောကျသော
မေမေမျက်လုံးညိုတွေက မှေးစင်း ရီဝေ၍ နေသည်။ မေမေပြုံးပုံက တစ်မျိုးကြီးပဲဟု
နှင်း တွေးနေစဉ်မှာပင် လိမ္မော်နီ ရောင် နှုတ်ခမ်းသားတို့ ပွင့်အာလာသည်။
နှင်းဆီတစ်ပွင့်ပွင့်လာသလို သိပ်လှတာ ပါပဲ။ 'မေမေ့ကို ကြည့်စမ်း သမီးလေး၊
နှင်းကလေးဟာလေ သူ့ထက် အများ ကြီးလှတယ်။ အများကြီးလည်း မြင့်မားတယ်။
သူ့ထက် အများကြီးသာတဲ့သူ တွေ ရွေးချယ်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်။ သမီးလေးအတွက်
သူဟာ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး။ ဘာတစ်ခုမှကို အရေးမပါဘူး။ သမီးကလေး သူ့ကို
ဂရုစိုက်မကြည့်မိရတော့ဘူး။ မေ့ပစ်ရတော့မယ်။ ဟုတ်လား၊ နှင်းကလေး'
မေမေ့အသံက နွေးထွေးပေမယ့် ပြတ်သား၍ နေသည်။ မေမေ့သေချာမှုက နှင်း၏
ယုံကြည်မှုဖြစ်မြဲပင်။ နှင်းအတွက် မေမေသည် အရာရာတိုင်းကို ဖန်တီးပေးနိုင်မြဲ

ဖြစ်သည်လေ။ နှင်း၏ နှစ်သက် မြတ်နိုးရာ၊ အားကျအတုယူစရာသည်လည်း
မေမေဖြစ်သည်ပဲ။ မေမေ၏ သွက်လက် ချက်ချာမှု၊ လှပမှု၊ အောင်မြင်နိုင်မှုနှင့်
ပြည့်စုံမှုတွေကပဲ နှင်း၏ ဘဝကလေးကို ခိုင်မာလုံခြုံစေခဲ့သည်ဟုလည်း နှင်းက
ယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့်ပါပဲ။ အဲသည် တုန်းက သူ့ကို နှင်း အလွယ်တကူပင်
မေ့ပျောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဟိုအရင် လူတွေလိုပဲ နှင်း၏ ငြင်းဆိုမှုကို သူ
လက်ခံရဦးမည်ပေါ့။ နှစ်နှစ်ဆယ် အင်္ဂလိပ်သီ ချင်းများကို ညည်းကာ၊
အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများဖတ်ကာ အမြဲလို ပေါ့ပါးပျော်မွေ့နေ တတ်သော မေမေသည်
သူမ၏ သမီး နှင်းကိုလည်း ပေါ့ပါးစွာပင် သူ လိုရာပုံသွင်း နိုင်ခဲ့သည်။ နှင်း၏
ဆံဖျားမှစကာ ခြေသည်းထိတိုင် မေမေ၏ အမွမ်းအမံဖြင့်သာ လှပနေလေ့ရှိသည်။
ပတ်ဝန်းကျင်က နှင်း၏ အလှအပ၊ အမူအရာနှင့် အပြင်အဆင် တို့ကို
ချီးမွမ်းသည့်အခါ နှင်းက မေမေအတွက် အမြဲဂုဏ်ယူရသည်။ နှင်း၏
အဝတ်အစားဟူသရွေ့ကို ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ် ဝယ်ယူချုပ်လုပ်ပေးသော မေမေ
ကြောင့်ပင် နှင်းသည် အခုအချိန်ထိ မေမေသဘောမပါဘဲ မည်သည့်ပစ္စည်းကိုမျှ
မနှစ်ခြိုက်တတ်ခဲ့ပါ။ ဒါကိုပဲ နှင်းကတော့ ကျေနပ်နေပါသည်။ နှင်းက မေမေကို
သိပ်ချစ်သည်ကိုး၊ မေမေက မကြာခဏ ဆိုတတ်သည်။ 'မေမေသမီးဟာ သိပ်လှ
ရမယ်၊ သိပ်မြင့်မားရမယ်၊ သိပ်ဖြူစင်ရမယ်၊ သိပ်နူးညံ့ရမယ်၊ သိပ်ပျော့ပျောင်းရ
မယ်။ ဒါကြောင့် မေမေကိုယ်တိုင် နှင်းလို့ နာမည်ရွေးခဲ့တာ'တဲ့။ မေမေ ကျေကျေ
နပ်နပ် ပြောလေ့ရှိသော နှင်း နီဒါန်းပါပဲ။ မေမေကို သိပ်အားကျသော နှင်းကတော့
မေမေ ဖန်တီးရာ နှင်းဘဝလေးကို အလွယ်တကူ မက်မောဖြစ်ခဲ့သည်ပင်။ ဖေဖေ
ကွယ်လွန်စဉ်က အရွယ်ကောင်းနေဆဲ၊ လှပနေဆဲဖြစ်သော မေမေက နှင်းကို ရင်မှာ
ပိုက်ကာ ဒုတိယဖေဖေများစွာကို ငြင်းဆန်ခဲ့သည်တဲ့။ ဖေဖေသည် မေမေကိုယ်တိုင်
မြတ်နိုးစုံမက်လွန်း၍ ရွေးချယ်ပေါင်းသင်းခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဖေဖေ မရှိတော့ချိန်တွင်
ဖေဖေကိုယ်စား မေမေဘဝထဲဝင်လာသော အရာမှာ စီးကရက်များသာဖြစ်ခဲ့သည်။
မေမေဘဝဟာ နှင်းကလေးပဲဟု တဖွဖွ ရေရွတ်ကာ နှင်းဘဝကို ဖယောင်းရုပ်လေး
လို ယုယဖန်ဆင်းရခြင်းသည်သာ မေမေဘဝတွင် အရေးပါဆုံးဖြစ်နေခဲ့သည်။

နှင်းသည် 'နှင်းဘဝဟာ မေမေ မရှိလို့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မေမေ မျှော်လင့်သလိုပဲ
မေမေ့သမီး နှင်းဟာ ဖြစ်တည်နေရမယ်'ဟူသော စကားလုံးများကြားတွင် ကြီးပြင်း
လာခဲ့ရသည်။ ငယ်စဉ်ကပင် မေမေ မသိဘဲ အလုပ်တစ်ခုကိုမျှ မလုပ်ခဲ့ဖူးပါ။ မေမေ
စီမံပေးသော အဝတ်ကိုဝတ်ကာ မေမေ သင်ပေးသည့်အတိုင်း နွဲ့နွဲ့ကလေး
လမ်းလျှောက်၍ နူးနူးညံ့ညံ့ကလေးပြုံးရခြင်း၌ နှင်း ပျော်သည်။ မေမေ့လက်သည်း
ရှည်ချွန်မြဲတွေ၏ အလှကို နှစ်သက်သလို၊ မေမေ့ပါးကို နမ်းရခြင်း၌ လည်း နှင်း
ကြည်နူးသည်။ နှင်း၏ ဘဝသည် အဖမဲ့သော်လည်း မေမေ့၏ ထက်မြက်မှုနှင့် နှင်း
အပေါ် သိပ်ချစ်မှုတို့ကြောင့်ပဲ ပြည့်စုံနေခြင်း ဖြစ်သည်။

နဝမတန်းနှစ်မှစ၍ နှင်းသည် ရည်းစားစာဆိုသော အရာများစွာကို
လက် ခံခဲ့ရသည်။ သည်တုန်းကလည်း မေမေပင် ဆရာမတွေနှင့် လိုက်တွေ့ကာ
ဖြေရှင်း ခဲ့ရပြန်သည်။ နှင်းကတော့ မေမေ့ သဘောကျ ပျော့ပျောင်းသော
မိန်းကလေးပီသ စွာ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေခဲ့ပါသည်။
မေမေပြောသော ယောက်ျား ငယ်ကလေးတွေ၏ အတင့်ရဲတတ်ပုံ၊
မုန်းစရာကောင်းပုံ၊ စာသင်ချိန် ရည်းစား ထားခြင်း၏ အပြစ်ကြီးပုံတွေထက်
'နှင်းကသာ မေမေ မကြိုက်တာ လုပ်ရင်တော့ မေမေ သိပ်မုန်းမိမှာပဲ'ဟု ပြောသော
စကားက နှင်းကို ရက်များစွာ ခြောက်လှန့် ခဲ့ဖူးသည်။ မေမေ့အမုန်းကို
တွေးကြည့်ကာ ကျိတ်၍ ငိုရှိုက်ခဲ့ရသည်။ ဘဝတစ်ခု လုံးမှာမှ
ဒီမေမေတစ်ယောက်တည်း ရှိတာ။ မေမေ မုန်းရင် ဘယ်လိုနေရပါမလဲဟု တွေးကာ
မေမေ့ကို သိပ်ချစ်တယ်ဟု အိပ်မက်ယောင် ဟစ်အော်ခဲ့ဖူးသည်။ သည် တုန်းက
မေမေက တစ်ဖက်တစ်လျှောက်မှ ဆင်းလာကာ နှင်းကိုဖက်ထားရင်း 'မေမေက လည်း
သမီးလေးကို သိပ်ချစ်တာပဲဟာ၊ သမီးလေး လိမ္မာရင် ဘယ်မုန်းပါ့မလဲ'ဟု ဆိုသည်။
မေမေ့စကားသံက တိုးသက်အေးစက်၍ နေခဲ့သည်။ သည်ကတည်းကပင် မေမေ
မမုန်းအောင်နေဖို့ နှင်း ပိုမိုဂရုစိုက်ခဲ့သည်။

နှင်းကို ကမ်းလှမ်းလာသမျှသော ယောက်ျားများစွာကို မေမေ ငြင်းခဲ့

သည်။ နှင်းကလည်း မေ့ပစ်နိုင်ခဲ့သည်ပင်။ တစ်ခါကတော့ နှင်း ရှေ့မှာ မျက်ရည် ကျသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို နှင်း သနားသည်ဟု ပြောမိ၍ မေမေ သုံး ရက်လောက် မျက်နှာညှိုးနေခဲ့သည်။ နှင်း ချော့၍ မှလည်း မေမေ မပြုံးခဲ့။ သီချင်း လည်း မညည်း၊ ထမင်းလည်း အတူမစားဘဲ စီးကရက် တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် သောက်နေခဲ့သော မေမေ့ကို အတင်းဖက်ကာ နှင်း ငိုရတော့သည်။ ' မေမေ ရယ်... နှင်း သူ့ကို မသနားတော့ပါဘူး၊'ဟု တဖွဖွဆိုမှ မေမေ စိတ်ဖြေခဲ့သည်ကို တော့ ခုတိုင်အောင် နှင်း မမေ့နိုင်ပါ။ နှင်း၏ ကြီးကြီးတစ်ယောက်ကတော့ မေမေ က နှင်းကို ဖေဖေအစားပါ ချစ်နေခြင်းဟု ဆိုသည်။ နှင်းကတော့ မတွေးတတ်ပါ။ နှင်း သိသည်ကတော့ မေမေ နှင်းကို ချစ်သလို မေမေ့ကို နှင်းပြန်ချစ်ဖို့ပဲ သိပါ သည်။

*

နှင်းနှင့် မေမေ၏ ဘဝကလေးမှာ သူနှင့် ပတ်သက်မှသာ လှုပ်ခတ်လာ ခဲ့သည်။ မေမေ့သွန်သင်မှုအရ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လက်တစ်ကမ်းအကွာထက် ပို မကြည့်တတ်သော နှင်းက သူ့ကိုမှ ကြည့်ခဲ့မိသည်။ ကျောင်းစောရောက်သော တစ်နေ့၊ မေမေလည်း ကိစ္စရှိ၍ နှင်းကို ကျောင်းမှာ စောထားပြီးသွားသော တစ်နေ့ မှာ သူ နှင်းအနားကို ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နှင်း စာဖတ်နေစဉ် စကားသံ တိုးသဲ့သဲ့ကြောင့် မော့အကြည့်မှာ သူ့ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ကာ 'ကျွန်တော် နှင်းကို စိတ်ဝင်စားနေပါတယ်'ဟု တုံးတိတိ ပြောလာသူကို နှင်း အံ့သြသွားရသည်။ ဒါပေမဲ့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း ခေါင်းခါရမ်း၍ တုံ့ပြန်လိုက် သည်။ ပြီး 'ကျွန်မ အနားကို မလာပါနဲ့'ဟု နှင်းတော့ ညှိုးလျော်သော မျက်နှာ ရိပ်ဖြင့် သူလှည့်ထွက်သွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပါပဲ။ သူ့မျက်နှာညှိုးညှိုးနှင့် မျက်လုံး ဖျော့ဖျော့ကလေးကို နှင်း မှတ်မိသွားခဲ့ရသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သည်အထိ ရင်၌

တစ်စုံတစ်ခု ငြိနေသလို ခံစားနေခဲ့ရသည်။ ဒါပေမဲ့ အခါတိုင်းလို မေမေ့ကို ပြန် ပြောပြချင်စိတ် မရှိခဲ့။

*

ကားပေါ်ကဆင်းစဉ် ကျောင်းဆောင်လှေကားထစ်တွေဆီ လှမ်း
အကြည့်မှာ သူ့မျက်လုံးတွေနှင့် ဆုံရသည်။ နှင်းမျက်လုံးတွေရှေ့ဆီ သူ မလာခဲ့ တာ
ကြာသွားပြီနော်။ မျက်လုံးမှိုင်းညှို့တွေ။ 'သမီးကလေး ဘာတွေ့လို့လဲ'ဟူ သော
မေမေ့အမေးသံမှာ လက်ဖျားတို့ အေးစက်သွားသည်။ 'ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ'
ဟူသော အဖြေစကားသံမှာ တုန်ယင်နေသည် ထင်၏။ မေမေ့ကို မရဲတရဲ
ကြည့်မိစဉ်မှာ ပီရိတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းကို သတိထားမိသည်။
အိမ်ပြန်ရောက် လျှင် မေမေနှင့် စကားပြောရတော့မည်ကို တွေးမိသည်။ ယခင်က
ခုလိုကိစ္စမျိုးတွေကို မေမေနှင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရယ်ရယ်မောမော
ဆွေးနွေးခဲ့သော နှင်းသည် ယခု တော့ တုန်လှုပ်နေသည်။ ရင်တွင်းမှာ မောဟိုက်ကာ
နွမ်းနယ်နေသည်။ တစ်နေ့လုံး မပျော်နိုင်ခဲ့ပါ။ အပြန်လမ်း ကားပေါ်မှာလည်း မေမေ
ပြောလာမည့် စကားကို စောင့်စားနေခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း မေမေ ပြောမလာခဲ့ပါ။
တစ်ချိန်လုံး မျှော်လင့် ခဲ့ပေမယ့်လည်း မေမေ ပြောမလာခဲ့ပါ။ ထိုညက အိပ်မက်မှာ
မေမေ့ မျက်လုံးညှို့ တွေနှင့် နှုတ်ခမ်းလိမ္မော်နီတွေက သူ့မျက်လုံးနက်နက်တွေကို
ကိုက်ဖဲ့ ဖျက်ဆီးပစ်နေ သည်ဟု မက်သည်။ ရင်တလုပ်လုပ်တုန်ကာ
တစ်ရေးနိုးလာတော့ မေမေ့ အမုန်း ကို သတိရသွားသည်။ သည်တော့လည်း
အခါများစွာလိုပင် ပျော့ညံ့လှသော နှင်း မျက်ရည်ကျရပြန်ပါသည်။
ထိုမျက်ရည်သည် မေမေ့ မုန်းမည် စိုးရိမ်၍ ကျရသည် လား၊ သူနှင့် ဝေးရမှာစိုးရိမ်၍
ကျရသည်လားတော့ နှင်း ကိုယ်တိုင်လည်း မသိပါ။ ထိုတဒင်္ဂမှာတော့ နှင်းဟာ

အသက်မဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလိုသာ ဖြစ်တည်နေခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့
မနက်မှာတော့ မေမေ မမေးပါဘဲနှင့် သူနှင့် နှင်း ပတ်သက်သမျှ မေမေ့ကို
ပြောပြဖြစ်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့လည်း မေမေ ပြောသော မေ့ပစ်ရမယ်ဟူသော အဆုံးအမတွင်
ပျော်ဝင်ကာ နှင်း စိတ်တို့ ငြိမ်သက်သလို ရှိသွားခဲ့ရပြန်သည်လေ။

*

(၃)

အတန်းဖော်ထဲတွင် နှင်းနှင့် အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်သော၊

မေမေ့သဘောကျလည်း ဖြစ်သော သူငယ်ချင်းမက နှင်းကို
သူစိတ်ဝင်စားနေကြောင်း ပြောပြလာသည်။ ပြီးတော့ သူ စာတော်ကြောင်း၊
မိန်းကလေးတွေ စိတ်ဝင်စားခြင်း ခံရကြောင်း၊ ဂစ်တာတီးတော်ကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့
မချမ်းသာကြောင်းနှင့် နှင်း စိတ်ဝင်စားရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းတွေကိုပါ ပြောပြသည်။
နှင်းက စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောသော အခါတွင်လည်း သူငယ်ချင်းမက
နှင်းစိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေဟု သူမဘာ သာ ဆုံးဖြတ်ပြန်သည်။
နှင်းကတော့ မေ့ရန်ခက်ခဲ့သော သူ့ မျက်လုံးနက်နက်များ နှင့်
နှုတ်ခမ်းသားပြည့်ပြည့်ကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။ နှင်း၏ မြင်ကွင်းအတွင်း ကို
သူ အတင်းရောက်အောင် လာတတ်တာ၊ နှင်း ဖတ်ဖို့စာတွေ သူ မကြာခဏ
ရေးပေးနေတာ၊ သူ့ အသံတိုးရှုရှုကို နှင်း မှတ်မိနေတာတွေ နှင်း မေမေ့ကို
ပြောမပြဖြစ်ခဲ့တာကိုလည်း တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ နှင်း သတိတရ ရှိနေပြန်သည်။ အို
နှင်းကလေးကို မေမေ ထပ်ပြီး မေ့ပစ်ခိုင်းမှာစိုးလို့ပါ။ မေ့ဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲ
မေမေရယ်နော်။ မေမေ မကြိုက်သည်ကို အမြဲသတိရှိနေတတ်သော နှင်းကတော့

အနားသို့ သူ ရောက်လာလျှင် မျက်ရည်ပိုင်းကာ သူ့ကို နှင်ရပါသည်။ ခုတော့ မျက်ရည်တလည်လည်နှင့် မေမေသိမှာ ကြောက်လန့်နေရသည်ကိုပင် နှင်း ခံစား၍ နှစ်ခြိုက်နေမိသည်။ ဖတ်ရုံမျှဖြင့် ရင်ခုန်ရသော သူ့စာတွေကို မေ့ပစ်ဖို့၊ ရင်ထဲထိ ဖောက်ဝင်တတ်သော သူ့စကားသံနှင့် သူ့အကြည့်တွေကို မေ့ပစ်ဖို့ဆိုတာ ခုချိန်မှာ တော့ နှင်းကလေးအတွက် ခဲယဉ်းနေပါသေးတယ် မေမေ။

*

(၄)

'အမြဲ မျက်ရည်ပိုင်းနေတတ်တဲ့ နှင်းကလေးကို သနားတယ်'၊ 'နှင်းကို ကျွန်တော် ကူညီချင်တယ်'၊ 'လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဒါမှမဟုတ် သားသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ရပိုင်ခွင့်ဆိုတာ ရှိပါသေးတယ် နှင်းရယ်'၊ 'နှင်းရဲ့ အလှကို ကျွန်တော် တန်ဖိုးထားတယ်။ ပြီးတော့ ပိုင်ချင်တယ်'၊ 'နှင်းမေမေက အတ္တကြီးလွန်းနေတာ'၊ 'တစ်နေ့တော့ အချစ်ဆိုတာ နှင်းသိလာလိမ့်မယ်၊ သိလာအောင်လည်း ကျွန်တော်က ဖန်တီးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ထားပါရစေ'။ 'မေမေ့သမီးဟာ မေမေ မပါဘဲ ဘာမှ မလုပ်တတ်ပါဘူး'၊ 'မေမေ ရွေးချယ်မပေးဘဲနဲ့များ သမီးအတွက် အိမ်ထောင် ဖက်ကို သမီးကလေးက ရှာတွေ့နိုင်မယ်လို့ ထင်နေသလား'၊ 'ဟုတ်တယ်။ မေမေ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ယူလာတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီးရဲ့ မေမေက သမီးလို အားမနွဲ့ဘူးကွယ့် သိလား'

မေမေပြောတာပဲ မှန်မှာပါ။ မေမေဟာ နှင်းကို ငယ်ငယ်တည်းက လေ့လာသိနေခဲ့တာပဲ။ သူကတော့။ အို သူ့မျက်လုံးနက်တွေ မြင်ရပြန်ပြီ။ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ တောက်ပတယ်။ နှင်း ကိုယ်ထဲမှာ သွေးတွေ နွေးလာတယ်။ မေမေ့မျက်လုံးတွေဟာလည်း အရောင်လက်တာပဲဟာ။ 'နှင်းကိုချစ်တယ်'တဲ့။ သူက။

မေမေလည်း နှင်းကို ချစ်တာပဲဟာနော်။ တိုးရှုရှုသံလေး ကြားယောင်ပြန်တယ်။
'နှင်းကလေးကို ကျွန်တော် သနားတယ်'တဲ့။ 'အဲဒီ လို မျက်ရည်ဝိုင်းနေတဲ့ မျက်လုံး
ကလေးတွေကပဲ ကျွန်တော့်ကို လွှမ်းမိုးခဲ့တာ'တဲ့။ ရင်၌ တလှုပ်လှုပ် တုန်ယင်
ပြန်သည်။ ဒါ ရင်ခုန်တာလားဟင်။ ရင်ခုန်တာဟာ ချစ်ခြင်းရဲ့ခံစားမှုတစ်မျိုးလို့
ကြားခဲ့ဖူးတယ်။ ဟင့်အင်း နှင်း ကြောက်တယ်။ ကြောက်လို့ ရင်တုန်တာပါနော်။
နှင်း ရင်မခုန်ရဲဘူး။ ပြီးတော့ မချစ်ချင်ဘူး။ သူဟာ နှင်း မေ့ပစ်ရမယ့်သူ။ ဒါပေမဲ့
မေ့မရခဲ့။ မျက်လုံးနက်နက်တွေဆီက နှင်း ထွက်ခွာမရ။ နှင်းရဲ့ အားကိုးရာဟာ
သူရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဟု တွေးမိစဉ်မှာပင် ရဲဝံ့စိတ်တချို့က ရုတ်တရက်ပေါ်လာ
သည်။ ဟုတ်ပါရဲ့နော် မေမေ့အပြင် နှင်း ချစ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုလည်း
နှင်း အားကိုးနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။ သတ္တိတချို့ ရှိလာပြန်သည်။

*

(၅)

မေမေနဲ့ ဆွေးနွေးဖို့ နှင်း မျှော်လင့်နေခဲ့သည်။ သူ့အပြုံးတွေ၊ စကားသံ
တွေက တွန်းအားပေး။ တကယ်ဆို မေမေ ဖွင့်မေးသင့်ပြီ ဖြစ်သည်။ မေမေ မသိဘဲ
မရှိနိုင်။ သူငယ်ချင်း တချို့ရဲ့အပြောနှင့်ပင် မေမေ အားလုံးနီးပါး သိနေနိုင် သည်။
ဒါပေမဲ့ မေမေ မမေးခဲ့။ မေမေ့အမေးကို မျှော်လင့်ရင်း နှင်း အစဉ်သဖြင့်
တုန်လှုပ်နေရသည်။ မေမေ ဘာလို့ မမေးသေးတာလဲ။ 'နှင်း သူ့ကိုတော့
ချစ်ချင်တယ် မေမေ'ဟု ဖွင့်ပြောရမည်လား။ မဖြစ်ပါ။ မေမေ့ မျက်ဝန်းတွေကို
လိုက်ကြည့်သည်။ အေးစက်တင်းမာ မနေ။ ဒါပေမဲ့ အငွေ့အသက်တစ်ခုတော့
နှင်းမြင်သည်။ မည်သည့် အရိပ်ဟုတော့ နှင်း မတွေးတတ်။ နှင်း မလုံမလဲဖြစ်နေတာ
မေမေ မရိပ်မိဘူးလား ဟင်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရင်ခုန်သံ မြန်နေသည်။ အမြဲလို

တိုင်ပင်ပြောပြနေကျမို့ နှင်း ရင်မှာ တင်းကျပ်နေပြီ။ ဘယ်လိုက စပြောရမလဲ။ သူ့
မျက်လုံးတွေကနေ စရမ လား။ ဒါမှမဟုတ် တိုးသက်သက်လေသံနဲ့ နှင်းကို
သိပ်ပိုင်ချင်တာပဲလို့ ပြော တတ်တယ်ဆိုတာကနေ စရမလား။ တွေးနေစဉ်မှာပင်
ရင်နွေးလာကာ မေ့ပစ်ဖို့ ဆိုတာကို နှင်း မေ့ပစ်နေမိသည်။ နှင်း ပြုံးနေမိသည်။
မှန်ထဲမှာ နှင်း အပြုံးချို့ မြနေသည်။ မေမေနှင်းကလေး ခုလို ပြုံးတတ်နေတာ မေမေ
မသိပေဘူးလား ဟင်။ ပြီးတော့ သိပ်အားမပျော့တော့တာရော။ မေမေသိအောင်
ပြောပြချင်တယ်။ သူ့ကို တုံ့ပြန်ချစ်မိနေပြီဆိုတာ သေချာရင်ပေါ့ မေမေ 'နှင်းကလေး
သူ့ကို ချစ်မိနေ ပြီ မေမေ'လို့ပဲ အရိုးစင်းဆုံး၊ အပြေပြစ်ဆုံး စကားနဲ့ပဲ မေမေ့ကို
အသိပေးတော့မယ် နော်။ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပြီးချိန်မှာ ရင်၌ ပေါ့ပါးသွားသည်။

*

(၆)

သူ့ဆီက ကံ့ကော်ပန်းကြီးတစ်စည်းကို နှင်း တွေဝေနေသော တစ်မနက်
ခင်းမှာ လက်ခံရရှိခဲ့သည်။ အို သိပ်ကို ထုံသင်းမွေးမြူနေသည့် ပန်းတွေပါပဲ။ နှင်း
ရှေ့မှာ ကံ့ကော်တောင်ပို့ ကလေးဖြစ်သွားသည်။ 'နှင်းအတွက် ကျွန်တော် ဝယ်
လာတာ နှင်းနဲ့ လိုက်လို့'တဲ့။ အံ့ဩစရာကောင်းလှစွာ နှင်းခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှာ
ရှိန်းမြူနွေးနေသည်။ မျက်ရည်ကြည်တို့ စိုစွတ်လာကာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရယ်
မောချင်နေမိသည်။ သဘောကျနှစ်ခြိုက်စွာ သူ့လက်ဖဝါးများကို ကိုင်ဆုပ်၍ 'ပျော်
စရာကောင်းလိုက်တာ သူရယ်'ဟု ပြောချင်လာမိသည်။ ဘဝမှာ တစ်ခါဖူးမှ
မတွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသည်မို့ ထိုနေ့မှာပင် ကံ့ကော်ရနံ့တို့နှင့်အတူ သူက နှင်းရင်ထဲကို
စိမ့်ဝင်သွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ 'နှင်းကို ချစ်ပါရစေ'ဟူသော ပြောစကားကို
ထိုနေ့ကတော့ အခါများစွာကလို ငြိမ်ဆိတ်ခေါင်းငုံ့ခြင်းဖြင့် မတုံ့ပြန်ဘဲ မော့ကြည့်

ပြီးပြီဖြစ်ခဲ့သည်။ 'သွားတော့နော်'ဟု နှင်းနှင်တော့ အခါတိုင်းနှင့်မတူစွာ သူက ဖျတ်လတ်ပေါ့ပါးဟန် ရှိနေသည်။ မေမေ့ကို ပြောပြတော့မည်ဟု တွေးမိတော့ အခါတိုင်းလို တုန်လှုပ်မလာဘဲ ရင်ခုန်ကြည်နူးနေသည်။ မေမေက သိလျက်နှင့်ပင် ယခုတိုင် ထပ်မံမတားမြစ်သည်မို့ နှင်းတို့ပျော်ရမည်လားဟုလည်း ကြိုတင် တွေးကြည့်နေမိပြန်သည်။

*

(၇)

နှလုံးခုန်သံက အပြင်းအထန်မြည်နေသည်။ နှင်း

တုန်လှုပ်နေပြန်ပြီလား။ အားတင်းသည်။ ရင်၌ အနည်းငယ်သက်သာသည်။

သူ့အတွက် နှင်း စိတ်ပင်ပန်း ခံတတ်နေပြီပဲ။ ငဲ့ကြည့်ပြီးပြသည့်

မေမေ့မျက်လုံးတွေက အနည်းငယ်တော့ ရီဝေနေသည် ထင်သည်။ 'နှင်းကလေး၊

မေမေ့ကို စကားပြောမလို့လား' တဲ့။ (မေမေ့ကို တော်တယ်လို့ နှင်း အဲဒါမျိုးကြောင့်

ပြောတာပေါ့)။ မေမေ့စကားသံ က အဖျားခတ်မှာ တုန်ချင်နေသည်။

ခေါင်းညိတ်ပြအပြီးမှာ စီစဉ်မထားခဲ့သော စကားများစွာကို စီစဉ်တကျရှိလှစွာ နှင်း

ပြောနေဖြစ်ခဲ့သည်။ တကယ့်ကို အများ ကြီးပါပဲ။ သူနှင့် ပတ်သက်သမျှတွေ၊

နောက်ပြီး နှင်းနှင့် ပတ်သက်သမျှတွေ၊ ပြီးတော့ သူနှင့် နှင်း၏

ပတ်သက်ထားသမျှတွေပေါ့။ မရပ်မနားတမ်း နှင်း ပြော နေမိသည်။ နှင်း၏ အာရုံမှာ

အမှတ်တမဲ့ မေမေ ပျောက်သွားသည်။ နှင်း၏ အာရုံ ထဲတွင် သူနှင့် နှင်းတို့၏

လှပမည့်ဘဝကလေးကို မြင်ယောင်သည်။ အို သိပ် ပျော်ရမှာပါ။ ဘာတစ်ခုမှ

ပူပင်စရာ မရှိမယ့်ဘဝမှာ သူ့မျက်နှာချောချောကို ငေး ရင်း၊ မေမေ့ကို ချဲ့သလို သူ့ကို

နဲ့ရင်း နေရလျှင် သိပ်ကို ကြည်နူးစရာကောင်းမှာ။

မေမေဟာ ဖေဖေကို အားရကျေနပ်လောက်အောင် ချစ်လိုက်ရဖူးလို့ ဘဝမှာ တစ်သက်လုံး လုံခြုံနေပျော်ခဲ့ရတာ တဲ့။ နှင်းလည်း သူ့ကို အဲသည်လို ချစ်မှာပေါ့ နော်။ 'ဆိုရင်.... နှင်းရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်ဟာ တော်ဖို့ပဲ လိုတယ်နော် မေမေ၊ နှင်းတို့မှာ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရှိပြီးသားပဲနော်။ ပြီးတော့ နှင်းကို သိပ်ချစ်ဖို့နဲ့ နှင်းက သိပ်ချစ်ဖို့ပဲလိုတာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မေမေ'။ ပြောချင်တဲ့ စကားတွေ ကုန်တော့မှ မေမေ့ကို သတိတရကြည့်မိတော့ မေမေက မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှင့်အုပ်ထားသည်။ လက်ချောင်းသွယ်တွေကြားမှာ မျက်ရည်စီးကြောင်း တွေ။ မေမေ့ မျက်ရည်တွေကို မြင်လိုက်ရတော့ ရုတ်တရက် နှင်းထူပူသွားသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ ကြုံတွေ့မထားခဲ့ဖူးသော တုံ့ပြန်မှုဖြစ်သည်။ ထိုအခါ သက် ဆိုင်သည်၊ မသက်ဆိုင်သည် မစဉ်းစားမိစွာ 'မေမေ့ကို နှင်းကလေး အချစ် မလျော့ပါဘူး' ဟု တဖွဖွရေရွတ်ရင်း ချောနေမိသည်။ မေမေက ခေါင်းကို ညင်ညင် သာသာ ခါရမ်းကာ တစ်ချက် ရှိုက်သည်။ 'မေမေ တစ်ခုခုပြောပါ'ဟု နှင်း မွတ်မွတ်သိပ်သိပ်ဆိုတော့ မေမေပိုလို့ ငိုပြန်သည်။ (မေမေ သဘောမတူဘူးလို့ပဲ ပြော မလား။ သမီးကလေး ငယ်သေးတယ်ဆိုတော့ရော။ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နှင်း အသက် ဆယ့်ကိုးနှစ်ရှိပြီပဲ။ မေမေ ဘာပြောမလဲဟင်။ ဘာမှ မပြောတော့ဘူး လား။ မေမေ တအားငိုနေတော့ နှင်း စိတ်ထိခိုက်တာပေါ့။ မငိုပါနဲ့နော်)။ ရင်တွင်း မှာ စကားတွေနဲ့ ပေါက်ကွဲနေသော်လည်း လက်တွေ့မှာ နှင်း ဘာစကားမှ မဆို မိဘဲ မေမေ့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ နှင်းလည်း ငိုချင်လာကာ 'နှင်းကို တစ်ခုခု ပြောပါ မေမေ'ဟုသာ တတွတ်တွတ် မေးမိတော့သည်။ ခဏကြာမှ မေမေက တိုးဖွဖွဆိုသည်။ 'သမီးလေးကို မေမေ့ရင်ထဲက ဆွဲထုတ်ပစ်မယ့် သူ့ကို သမီး ရှာတွေ့ပြီကိုး'တဲ့။ ရုတ်တရက်ပါပဲ။ ရင်ဝမှာ စူးအောင့်သွားသည်။ မေ့နေခဲ့သော မေမေ့အမုန်းကို သတိရသည်။ မဟုတ်ဘူး မေမေ။ 'မေမေရယ်၊ နှင်းရယ်၊ သူရယ် အတူတူ နေကြမှာလေ'။ ရှိုက်ငိုနေမြဲ မေမေက ခေါင်းခါငြင်းပြန်သည်။ မေမေ့ရဲ့ အေးစက်မျက်နှာ။ မေမေ့အမုန်းကို လက်မခံရဲစိတ်က နှင်း၏ စိတ်ကူးပျော်ကို ဖျက်ဆီးလိုက်တော့သည်။ မေမေ့ရင်ထဲက နှင်းထွက်မသွားချင်ပါဘူး မေမေရယ်။

'မေမေ့ သမီးလေး ဆိုးနွဲ့ပုံကို မေမေ့အပြင် ဘယ်သူ သမီးကို သည်းခံမှာလဲ' ဆိုတာကို ပြန်ကြားယောင်သည်။ သမီး ဘယ်သူနဲ့မှ မနေရဲပါဘူး မေမေရယ်။ မေမေ သမီးကို မုန်းပစ်လိုက်တော့မလို့လား။ ကြောက်တယ် မေမေ။ မမုန်းပါနဲ့။ သူ့မျက်ဝန်းတွေကို မြင်ယောင်စဉ်မှာ ရူးသွပ်မိခဲ့သည်ပဲဟူသော နောင်တက ချက်ချင်းဝင်ရောက်လာနိုင်သည်။ မေမေကသာ နှင်းကလေးကို ဆွဲဆောင်နိုင်တာပါနော်။ မေမေ့ကို အတင်းကျပ်ဆုံးဖက်တွယ်ထားရင်းမှ 'မေမေ့ ရင်ထဲကနေ နှင်းကလေး ဘယ်ကိုမှ မသွားချင်ဘူး'ဟူသော စကားတစ်ခွန်းတည်းကိုသာ ရွတ်နေမိသည်။ ခုံမင်ခဲ့ဖူးသော စကားသံ တိုးရှရှတွေ၊ ဆံပင်နွဲ့ပျောင်းနက်မှောင်တွေ၊ မျက်လုံးစူးနက်နက်တွေကို သတိအရမှာ နှင်း သိပ်မိုက်ခဲ့တယ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်မြင်မိသည်။ မေမေ မရှိရင်၊ မေမေ မုန်းရင် နှင်း ဘာမှမလုပ်နိုင်၊ မလုပ်တတ်တော့မှာ တွေးမိသည့်အခါ အားငယ်စိတ်က သူ့ကို ချက်ချင်းမေ့ပစ်လိုက်လိုစိတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ နှင်း အားပါးတရ ငိုချလိုက်သည်။ မေမေ့မျက်ရည်တွေကလည်း နှင်းဆံပင်တွေဆီမှ တစ်ဆင့် ပခုံးပေါ်ကို စီးကျလာသည်။ နှင်းရဲ့ ပျော်စရာဟာ မေမေ မျက်ရည်ကျမှ ရနိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲနော်။ တင်းကျပ်သော မေမေ့ရဲ့ ဖက်တွယ်မှုထဲမှာ နှင်း နစ်မြုပ်နေသည်။ ဘယ်လိုမှ ရုန်းထွက်မရနိုင်အောင် တင်းကျပ်သော ချည်နှောင်မှုလိုပါပဲ။ နှင်း ရုန်းမရနိုင်တော့ပါ။ ရုန်းလည်း ရုန်းမထွက်ချင်တော့။

နောက်ဆုံးတော့ သူသည်လည်း အငွေ့လေးတစ်ခုလိုပင် နှင်း ရင်တွင်းမှ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြယ်လွင့်သွားပြန်သည်။

မေငြိမ်း

အမှတ် ၃ ၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၁၉၈၉ ခုနှစ်

ရွှေအမြူတေရပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

ဥယျာဉ်ပျိုးမည့်လက်

ချစ်သူကတော့ ထိုကြမ်းရှကြီးမားသော
လက်များကို မြတ်နိုးသတဲ့။ ထိုလက်ချောင်းမှတစ်ဆင့်
မွေးဖွားအသက်ဝင်ခဲ့သော နွေ့ အနုပညာဝိညာဉ်ကို
တန်ဖိုးထားတွယ်တာသတဲ့လေ
ဒါ့ကြောင့်ပင် ချစ်သူက ထိုလက်ဖမိုး ညှိနှိုင်းမှုများကိုသာ
မက်မောစွာ မွေးကြူတတ်တာလား မပြောတတ်ပါ

*

နွေ့လက်များက ကြီးမားတုတ်ခိုင်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ဦး မပီသစွာ
ကြမ်းရှညှိမောင်း၍ နီဝါဝါ လက်ဖဝါးပြင်ကို မာကျောသော အရေခွံဖြင့် ကာကွယ်
ထားသည်။ တောင့်သော ဖြောင့်သော အလျားရှည်လက်ချောင်းများကိုသာ မြင်ရုံ
နှင့်တော့ ထိုလက်ပိုင်ရှင်ကို ရုတ်တရက် ယောက်ျားမိန်းမ ခွဲခြားရဖို့ တွေဝေသွား
လိမ့်မည်။ ချစ်သူကတော့ ထိုကြမ်းရှကြီးမားသော လက်များကို မြတ်နိုးသတဲ့။
ထိုလက်ချောင်းမှတစ်ဆင့် မွေးဖွားအသက်ဝင်ခဲ့သော နွေ့ အနုပညာဝိညာဉ်ကို
တန်ဖိုး ထား တွယ်တာသတဲ့လေ။ ဒါ့ကြောင့်ပင် ချစ်သူက ထိုလက်ဖမိုး
ညှိနှိုင်းမှုများကိုသာ မက်မောစွာ မွေးကြူတတ်တာလား မပြောတတ်ပါ။

ထိုလက်များသည် ချစ်သူမြတ်နိုးသော အာရုံစဉ်တို့ကို အသက်သွင်းရာ ဖြစ်၏။ ချစ်သူအမောပြေစေသော စာသားတို့ကို မွေးဖွားရာ၊ ချစ်သူအား မာနတို့ကို တိုးပွားရှင်သန်စေရာ အခြေခံဖြစ်သည်။ ချစ်သူ၏ မြတ်နိုးရာ ဘဝကို ထိုက်တန်ကျေ နပ်စွာ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရခြင်းတွင်လည်း ထိုလက်များက အဓိကကျစွာ ပါဝင်သည်။ နှလုံးသားဖြင့် ဖန်ဆင်း၍ ဦးနှောက်ဖြင့် ဆန်းစစ်ကာ ထိုလက်များဖြင့် အသက်ဝင် ပီပြင်စေခဲ့သည့် အာရုံစဉ်တို့ကြားတွင် ပူးကပ်ငြိတွယ်သွားခဲ့သော နွေအားမာန်တို့က ချစ်သူဝိညာဉ်တွင်လည်း ပူးဝင်လူးလွင့်ခဲ့ကြောင်း ချစ်သူက ဖန်တစ်ရာတေအောင် ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသို့ ပြောပြသည့် အခါတိုင်းလည်း နွေလက်များကို ချစ်သူက မြတ်နိုးစွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း၊ မက်မောစွာ မွေးကြူရင်း ရှိတတ်သည်။

'နွေကဗျာလေးတွေဖတ်ပြီး ကိုယ် အားတက်ရတယ်။ နွေဆိုတဲ့ နာမည် ကြောင့် မိန်းမသားမှန်း သိရတော့ ကိုယ်လေးစားမိပြန်တယ်။ နွေ ရယ်မလား မသိဘူး။ အဲသည်အချိန်တည်းက ကိုယ် နွေလက်တွေကို ပုံဖော်ကြည့်နေမိတာ။ ကဗျာရေးတဲ့ နွေဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့လက်ကလေးတွေဟာ အနုပညာဆန်စွာ သွယ်ပျောင်းနုလှနေမှာပဲလို့ ကိုယ်ထင်ခဲ့တယ်။

ချစ်သူက လန်းဆန်းစွာ၊ တက်ကြွစွာ သည်စကားဆိုတော့ နွေက အရှက်မဝီစွာနှင့်ပင် အနေခက်သလို ဖြစ်ခဲ့မိသည်။

'ထင်သလို မဟုတ်တော့ ဘယ်လိုနေလဲ'

နွေအမေးကြောင့် မော့ကြည့်သော ချစ်သူမျက်ဝန်းများထဲတွင် တစ်စုံ တစ်ရာအရိပ်ကို နွေ မရှာဖွေတတ်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် ပြုံးနေသော ချစ်သူနှုတ်ခမ်း ဆီမှ နွေ အင်မတန်ချစ်သော သွားဖြူဖြူလေးတွေကိုသာ ငေးစိုက်နေမိသည်။

'ဘယ်လိုနေရမှာလဲ။ ကိုယ် ထင်ထားသလို မဟုတ်ပါလားလို့ အတွေး ပြောင်းလိုက်မိတာကလွဲပြီး ဘယ်လိုနေရဦးမှာလဲ။ နွေလက်တွေကို ချစ်တယ်။ နွေက မလှဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ နွေလက်တွေဟာ အလှတရားတွေ အများ ကြီး

ဖန်တီးပေးနိုင်တာ ကိုယ် ဂုဏ်ယူတယ်။ အဲသည်အတွက် နွေကကော
ဂုဏ်မယူဘူးလား'

ချစ်သူ၏ စကားသံများပါမက မျက်ဝန်းအကြည့်များဆီမှပင် မျှော်လင့်
တကြီးဖြင့် နွေစကားကို ငဲ့လင့်နေကြသည်။ ချစ်သူအမေးအတွက် နွေသွေးတို့
လေးလံခဲ့ရ၏။ နွေကကော ဂုဏ်မယူဘူးလားတဲ့။ လူထူထပ်သော အချိန်နေရာများ
မှာ ကြီးမားညိုမောင်းသော ထိုလက်များကို မသိမသာ ကွယ်ဝှက်ထားမိတတ်တာ ကို
ထောက်ခြင်းအားဖြင့် သည်လက်များအတွက် နွေ ဂုဏ်မယူနိုင်သေးတာ သေချာ
ပါသည်။ ရင်းနှီးသူ သူငယ်ချင်းများနှင့် ကြုံကြိုက်သော အခါများမှာလည်း ဖက်လဲ
တကင်း လက်ချင်းဆုပ်ကိုင်နှုတ်ဆက်ဖို့ မဝံ့ရဲခဲ့တာတွေက ကြမ်းရှုသောလက်များ
အပေါ် အလိုလိုသိမ်ငယ်မိခြင်းတွေပဲပေါ့။ ဤအရာများနှင့် ဆန့်ကျင်စွာပင် တစ်ဖက်
မှလည်း ချစ်သူတစ်ဦးတည်းအတွက် နွေလက်များအပေါ် နွေက ကျေနပ်မိပြန်
သည်။ ချစ်သူမြတ်နိုးသော လက်များဖြင့် ချစ်သူတန်ဖိုးထားသော ကဗျာများကို
ရေးဖွဲ့ခွင့်ရရှိနေသော ရှင်သန်နေထိုင်ခြင်းကိုပင် နွေ ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ချစ်သူ
စောင့်စားနေသော နွေထံမှ အဖြေစကားကြောင့် ချစ်သူတစ်စုံတစ်ရာ ထုံးဖွဲ့သွား
မည်ကို မလိုလားစွာနှင့်ပင် စကားလုံးရွေးချယ်ရင်း နွေအဖြေတို့ ကြန့်ကြာရ၏။

'နွေ ကျေနပ်ပါတယ်။ ဂုဏ်ယူတယ်ဆိုတဲ့အထိတော့ မရောက်သေးတာ
အမှန်ပဲ။ နွေ ဂုဏ်ယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရဦးမယ်'

ချစ်သူက ရှင်းသန့်စွာရယ်သည်။ ထိုရယ်သံတွေက
နွေကဗျာများအတွက် ကာရန်တွေ ဖြစ်လာတတ်၏။ ချစ်သူက မြတ်နိုးဖွယ်
ငေးမောသည်။ ထိုမျက်ဝန်း တွေကလည်း နွေကဗျာတွေ၏ နိမိတ်ပုံတွေပဲပေါ့။
ချစ်သူမြတ်နိုးသော အားအင်ပြည့် လျှမ်းသည့်ကဗျာများကို
ချစ်သူမျက်ဝန်းမှတစ်ဆင့် ပွားယူဖန်ဆင်းရတတ်ခြင်းသည် နွေအတွက် ချစ်သူဆီမှ
ရရှိသော တန်ဖိုးပေါင်းများစွာထဲမှ တစ်ခုဖြစ်၏။ ထိုတန်ဖိုး များဖြင့် စီရင်သော
နွေကဗျာများကြောင့်လည်း ချစ်သူအားမာန်တို့တစ်ဖန် တိုးပွား ခဲ့ရပြန်သည်ဟု

ဆို၏။ ဤသို့ဖြင့် နွေနှင့် ချစ်သူသည် အချိုးအစားကျစွာ လည်ပတ်နေသော ပုဂ္ဂလိက သံသရာစက်ဝန်းအတွင်းမှ ပုထုဇဉ်နှစ်ဦးအဖြစ် နားလည်ကြည်ဖြူစွာ ခိုင်ခံ့မြဲမြံခဲ့ကြသည်။ လောက၏ အလှတရားနှင့် အကျိုးကျေးဇူးများကို ဖွေလှစ်တတ်သော ချစ်သူလည်း မြတ်နိုးသော နွေ့လက်များ သန်မာကြံ့ခိုင်ရေးသည် နည်းပါးလှသော နွေ့ ဆုတောင်းများထဲမှ တစ်ခုဖြစ်၏။ ထိုလက်များ နူးညံ့လှပ လာရေးကိုတော့ မရမှန်းသိသောကြောင့်ပင် နွေ့ ဆုမတောင်းမိခဲ့လေသလား။

ရံဖန်ရံခါ သိမ်ငယ်စိတ်ပျက်မိခြင်းမှလွဲ၍ ချစ်သူနည်းတူပင် သည်လက်များ ကို နွေ့မြတ်နိုးသည်။ နုညက်သောကာရန်ပန်းတို့ ပွင့်လန်းစေရာ သည်လက်များ သည် ကောက်ပင်စပါးတို့ကို စိုက်ပျိုးခဲ့ရသည်ဟုဆိုတော့ ချစ်သူက လေးစားယုံ ကြည်ပါသတဲ့။ တံစဉ်ကို တင်းတင်းဆုပ်ခဲ့ရသည်ဆိုတော့ မြတ်နိုးမှု ပိုပြန်ဆိုပါ ရော။ စပါးတောင်းတို့ကို သယ်ပိုးမယူခဲ့ရသည်ဆိုခြင်းအတွက်လည်း တန်ဖိုးထားခြင်း တစ်ဆင့်တက်ခဲ့သေးသည်ဟု ဆို၏။ နွေ့မှာ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးရသည်။ တမန်းဆီ ရေညှိစွန်းပေနေသော နွေ့လက်များကို ပြောင်စင်အောင် ပွတ်တိုက်၍ တက္ကသိုလ် အရိပ်တွင် ကလောင်မြဲမြဲကိုင်ချိန်အထိ လယ်ကွင်းထဲ နွေ့အားမာန်တို့က စိမ့်ဝင် စူးနစ်နေမြဲဖြစ်သည်ကို နွေ့ကိုယ်နွေ့ ဂရုပြုမိချိန်မှာတော့ အားမာန်ငွေ့သန်းသော ကဗျာတို့ကို နွေ့ရေးဖွဲ့နိုင်ခဲ့ပါသည်။ မွေးဖွားရာ လယ်ကွင်းသည် နွေ့ ကဗျာတို့ ဖြန့်ကြက်ရာ၊ ကောက်နှံစပါးတွေက ကာရန်စဉ်၊ ကျေးလက်ရှုခင်းတွေကလည်း ဖွဲ့လို့မကုန်။ မြို့ရောက် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ကျေးလက်သမီးပျိုတို့၏ မကုန်ဆုံး နိုင်သော ခံစားချက်အတွေး အားလုံးကို ကြမ်းရှည်မောင်းသော နွေ့လက်များဖြင့်သာ ဖန်တီးပီပြင်စေခဲ့သည်လေ။

ချစ်သူကို ချစ်သူဟုသာ နွေက ခေါ်သည်။ အစတုန်းကတော့ ချစ်သူအဖြစ် ထင်ရှားပေါ်လွင်စေရာ ပညတ်တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် ခေါ်တွင်စေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးပါ သည်။ သို့သော် အရာမထင်ခဲ့။ 'မောင်'ဟု ခေါ်ရလောက်အောင်လည်း နွေက နှုတ်မရဲ။ 'ကိုကို'ဟု ဆိုရအောင်လည်း ချစ်သူက နွေ့ထက် တစ်နှစ်ငယ်သည်။ ဒါလင်၊ ကို၊ မောင်မောင် ဟင့်အင်း တစ်ခုမှမကြိုက်။ နွေ့ချစ်သော နွေ့ကိုချစ်သော သူဟာ ချစ်သူပေါ့။ နွေ့အချစ်ကို ရသောသူ၊ နွေ့အား အချစ်တွေရစေသူ။ ချစ်သူ သည် အခေါ်အဝေါ်အတွက်လည်း ချစ်သူ ကျေနပ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ တစ်စုံတစ် ရာအတွက် တောင်းဆိုခြင်းမပြုခဲ့ ငြိမ်ဆိတ်စွာ လိုက်လျောသူအား နွေကသာ မလုံ မလဲ စကားကြွယ် ဖြေရှင်းမိသည်။

'အခေါ်အဝေါ်ဆိုတာ ပညတ်တွေပါကွယ်။ ပါးစပ်က သံစဉ်မျိုးစုံခေါ်ပြီး ရင်ထဲမှာ မေတ္တာမရှိလို့ကတော့ အချစ်တန်ဖိုး မဲ့နေပါလိမ့်မယ်။ နွေ့တို့က သည်လို မဟုတ်ဘူးနော်'

နွေ တစ်စုံတစ်ရာ စကားဆိုတိုင်း ချစ်သူက နွေ တပ်မက်သော အပြုံးလန်း လန်းများဖြင့် ဦးစွာတုံ့ပြန်တတ်သည်။ ထိုအပြုံးတစ်ခုကို မမေ့မလျော့ ခြွေလွင့်ပြီးမှ ပြောချင်သည့် စကားကို ချစ်သူက ဆက်၏ ။

'ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုခေါ်မလဲလို့ နွေ စဉ်းစားစရာမလိုဘူး။ နွေ စဉ်းစား ရမှာက ထိမိတဲ့စကားလုံးတွေ ရှာဖွေဖို့၊ လိုက်ဖက်ညီတဲ့ကာရန်တွေ မွေးဖွားဖို့၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ကဗျာတွေ ဖန်တီးဖို့၊ နွေ့ဆီက ကိုယ်လိုချင်တာ အဲဒါတွေပဲ'

ချစ်သူ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရခက်မည်ဖြစ်သော အကြည့်တစ်ချက်ဖြင့် ကြည့်မိ ၏ ။ နွေ ကိုယ်တိုင်ဆိုလျှင်လည်း ထိုမျက်ဝန်းကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်တတ်မည် မထင် ပါ။ ချစ်သူအပေါ် အသိခက်နက်နဲစွာလား၊ လေးစားမြတ်နိုးစွာလား၊ မဝေခွဲတတ် စွာလား။ ချစ်သူက နွေ့ကဗျာကိုသာ ဘာကြောင့် မွေးဖွားပိုင်ဆိုင်စေချင်ရတာ လဲ။ မက်မောစရာ မကောင်းလှသည့် နွေ့မျက်နှာကို တစိုက်မတ်မတ်မရှိချင်နေပါ။ ကြံ့

ခိုင်ကျစ်လျစ်သော ကျေးလက်သမီးရင်း နွေခန္ဓာကိုယ်ကို လိုချင်တွယ်တာတာလည်း မဟုတ်ဘူးလား။ ကဗျာကို ဖန်တီးတတ်သော နှလုံးသားနှင့် ကဗျာအဖြစ် ပီပြင်စေသော အကျည်းတန် နွေလက်များကိုသာ ခုံမင်မြတ်နိုးတာလား။ တကယ်လို့များ နွေမှာ အဲသည် နှလုံးသားနှင့် အဲသည်လက်များ မရှိခဲ့လျှင်....။

ဒါပေမဲ့ နွေသံသယသည် နွေတို့ခရီးအတွက် ဆူးငြောင့် မဖြစ်စေရ။ နွေတာဝန်က နွေတွယ်တာသော၊ ချစ်သူမြတ်နိုးသော ကဗျာများကို နွေတန်ဖိုးထားသော နှလုံးသားမှတစ်ဆင့် မွေးဖွားရှင်သန်စေဖို့သာဖြစ်ရမှာပေါ့။ ပြီးတော့ နွေလက်များ သည် အနာဂတ်တွင် တာဝန်များ ထမ်းရွက်ဖို့ ရှိနေပြန်သည်။ ချစ်သူ ဖန်ဆင်းပေး မည့် အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံး၏ အလှအပနှင့် သာယာနေပျော်မှုများက နွေလက်များ အပေါ်မူတည်သည် မဟုတ်ဘူးလား။ လိပ်ပြာပိတုန်းတို့ ဝဲဂျေ့ပျံသွားနေကြမည့် ခြံကျယ်လေး တစ်ခုထဲမှာ ဘဝတစ်ခုတည်ဆောက်နိုင်ရေးသည်လည်း ချစ်သူလက် များနှင့်အတူ ကြိုးစားရမည့် နွေလက်တို့၏ တာဝန်ပေပဲပေါ့။ ခြံကျယ်ကလေးက သာယာရမည်။ အိမ်ငယ်လေးက လှပရမည်။ ချစ်သူနှင့် နွေတို့ကတော့ ထာဝစဉ် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေရမည်။ အဲသည်အခါ နွေကဗျာတွေကလည်း မာန်အားတွေ ပြည့်လျှမ်းတောက်လက် နေမည်ပေါ့လေ။ သည်လိုဖြစ်နေစေဖို့ကလည်း နွေလက်များက အဓိကကျ အရေးပါနေပြန်သည်။

'နွေရေ လောကကြီး တစ်ခုလုံးကို စာရွက်ပေါ် ဖြန့်ချဖန်တီးနိုင်တဲ့ နွေလို နှလုံးသားမျိုးနဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်တော့ ကိုယ့်ကို ပေးရမယ်နော်။ အဲဒါကိုယ် အလိုချင်ဆုံးပဲ။ နွေနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့မျိုးဆက်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝထဲမှာ ရှင်သန် နေထိုင်ရခြင်း အဓိပ္ပာယ်ကို ပြည့်ဝစေမှာနော်'

ချစ်သူစကားကလည်း နွေအားမာန်တွေကို ဖြစ်စေသည်။ နွေရင်သွေးသည် ချစ်သူပြောသလို လောက၏ အလှအပကို တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ ဖန်တီး အကျိုး ပြုသူပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့နော်။ အကယ်၍ များ နွေလို နှလုံးသား

အင်အားနှင့် ဦးနှောက် အသိဉာဏ်နှင့် သဘာဝ ကို အကျိုးပြုမည့် သမီးလေး
မဟုတ်တောင်မှ ချစ်သူလို ထာဝစဉ် တက်ကြွလန်းဆတ်နေသော မာန်အားတွေနှင့်
လူသားမျိုးဆက်ကို အဓိပ္ပာယ် ရှိစေမည့် ကလေးပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်
နှစ်ယောက်လုံးပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။

'နွေက ချစ်သူလို သားကလေး တစ်ယောက် လိုချင်တယ်'

'ဖြစ်ရမှာပေါ့ နွေရယ်'

အဲသည် အတိုင်းဆို နွေ့ဘဝဟာ ပြည့်စုံပြီပေါ့။ နွေ့လက်များဖြင့် ဖန်တီး
ကြိုးစားစရာတွေတော့ ကျန်သေးတာပေါ့လေ။ နွေ့တို့ဘဝထဲကိုရောက်လာမည့်
ကလေးတွေဟာ လူသားတို့ အကျိုးကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ပြည့်ဝစေမည့် ရင်သွေးတွေ
ဖြစ်ဖို့က မိခင်အဖြစ် တစ်သက်တာရှင်သန်ရမည်ဖြစ်သော နွေ့လက်တို့၏ ကျွမ်းကျင်
လိမ္မာမှုများအပေါ်မူတည်သည် မဟုတ်လား။ နွေ့ အပြည့်အဝဂုဏ်မယူနိုင်သောလက်
များဖြင့် အဓိပ္ပာယ် ပြည့်ဝသောလောကတစ်ခုကို
ဖန်တီးတည်ဆောက်နိုင်မှာတဲ့လား။

*

ပထမဦးစွာ နွေ့ ကြိုးစားရမှာက လယ်သမားမိဘတွေက အားကြိုး
မာန်တက်ပေးခဲ့သော ပညာအမွေကို အပြည့်အဝ ရယူဖို့ဖြစ်သည်။ မိဘများ၏
ချွေးနှင့်ရင်း၍ ရရှိစေခဲ့သော ထိုအမွေ၏ အကျိုးတရားကို မိဘများ ထိုက်သင့်
သလောက် ပြန်လည်ခံစားစေရအောင်လည်း နွေ့ကြိုးစားသင့်သည်ပဲပေါ့။ နွေ့အပေါ်
ထာဝရတာ ဝန်ကျေခဲ့သော မိဘများ၏ အကျေပွန်ခဲ့ဆုံးသော တာဝန်ကတော့
ကဗျာဖန်တီးတတ်သော နှလုံးသားနှင့်အတူ မွေးဖွားပေးခဲ့ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
နွေ့ကလည်း အဲသလို တာဝန်ကျေ မိခင်ကောင်း ဖြစ်ရမှာပေါ့နော်။ တာဝန်ကျေ

မိခင်ကောင်း အဖြစ်ရပ်တည်ဖို့ တော်သင့်သည့်အချိန်ရောက်သောအခါ လူ့လောက
ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်နိုင်သူအဖြစ် ချစ်သူဘဝထဲဝင်ဖို့ နွေ ကြိုးစားရဦးမည်။

ချစ်သူမှာလည်း တာဝန်တွေနှင့်ပါပဲ။ နွေကဲ့သို့ပင် ပေါလျှံကြွယ်ဝသော
မိသားစုမှ ဆင်းသက်သော ရင်သွေးမဟုတ်ခဲ့သည့် ချစ်သူသည် ကိုယ်ပိုင်ဘဝတစ်ခု
ကို မတည်ဆောက်မီ နွေကဲ့သို့ပင် မိသားစုတာဝန်ကို နိုင်သရွေ့ ထမ်းရဦးမည် လေ။
မိဘများ၏ ကျေးဇူး၊ ညီ၊ ညီမများ၏ ပညာရေး၊ ဘဝတစ်ခုတည်ဆောက်ရန်
ကြိုးစားရမည့် တာဝန်များအတွက် ချစ်သူလက်များသည်လည်း အလုပ်ရှုပ်ပေဦး
မည်။

'ကိုယ်တို့က အခုချိန်မှာ တိုက်ပွဲတစ်ခုဝင်ဖို့ လက်နက်လေးများ ပြင်ဆင်
နေတာမျိုးပဲ နွေရေ။ တိုက်ရည် ခိုက်ရည်ပါ ပြည့်ဝအောင်ပေါ့။ အချိန်ယူ အပင်ပန်း
ခံကြိုးစားခဲ့ကြတဲ့ ကိုယ်တို့တိုက်ပွဲက အောင်မှာပါ။ နွေ့လက်တွေသာ မြဲပစေနော်'

ချစ်သူက ရိုးသားစွာ ထိုစကားကို ဆိုသော်လည်း နွေ့မှာ မသိမသာ
ရှက်သလိုဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နွေ့လက်တွေသာ မြဲပစေတဲ့။ နွေ့လက်တွေသာ မြဲခဲ့ရင်
ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝတန်ဖိုးရှိတဲ့ မိသားစုတစ်ခုကို ဖန်တီးနိုင်
မှာပေါ့နော်။ ထိုပြည့်ဝတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ ရရှိလာမှာဖြစ်တဲ့ တန်ဖိုးတွေကလည်း
လူသားထုတစ်ရပ်လုံးအတွက် မဟုတ်တောင် နွေ့တို့ရဲ့
ဝန်းကျင်အဝန်းအဝိုင်းကလေး ကိုတော့ တကယ်ပဲ ဖြစ်တည်လာမှာတဲ့လား။

တကူးတကနဲ့ မထုတ်ဖော်ခဲ့သော်လည်း မသိမသာ ကြိတ်၍ သိမ်ငယ်
ခဲ့သော အကျည်းတန် နွေ့လက်များက အလဟဿ မဟုတ်သည့် တစ်စုံတစ်ရာ ကို
ဖန်တီးနိုင်ရမည်တဲ့။ ဟုတ်ပါတယ်လေ။ နွေ့နှလုံးသားထဲက အလှအပတွေ၊
နွေ့ဦးနှောက်ရဲ့တန်ဖိုးတွေဟာ ကြမ်းရှည်၊မောင်းတဲ့ အကျည်းတန်လက်တွေကို
ပိုင်ဆိုင်ရတာ တစ်ခုနဲ့တော့ မလျော့ပါး မလေလွင့်ကောင်းပါဘူး။ ချစ်သူ ဖန်ဆင်း
မယ့် ကမ္ဘာ၊ နွေ့ လိုချင်တောင့်တတဲ့ လောကသဘာဝ ကို အကျိုးပြုနိုင်စွမ်းမယ့်
ငြိမ်းချမ်းဘုံကလေးတစ်ခုကို လှပစွာ၊ ခိုင်ခံ့စွာ၊ သာယာစွာ တည်ဆောက်ဖန်

ဆင်းနိုင်တာဟာ ချစ်သူလက်များကို မြဲမြံဆုပ်ကိုင်ထားမည့် ညှိနှိုင်း နွဲ့လက်များ ပင် ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ထိုလက်များအတွက် နွဲ့ ဂုဏ်ယူနိုင်တော့မည်။ နွဲ့လက်များ ဖြင့် ကမ္ဘာတည်မည်လေ။

ခက်မာ

အမှတ် ၂၂ ၊ ဩဂုတ်လ၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်

ရွှေအမြို့တေရပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

*